

hned při vydání dne 9. července, svědky byl zjištěn sice jejich stav při trhání a balení dne 3. července a 4. července, nikoliv však při předání k dopravě dne 7. července, a že proto nelze očekávat, že by znalec mohl spolehlivě udati, zda se třeseň zkazily teprve na nádraží ostravském, nelze přisvědčiti. Nepochybně jest, že rozklad třeseň, i když snad počal již za přepravy, pokračoval v době, když ležely již na nádraží v Mor. Ostravě. Příčinnou souvislost mezi škodou žalobkyně, vzniklou tím, že třeseň byly při vydání k požívání nezpůsobilé, by bylo lze vyloučiti proto jenom tehdy, kdyby bylo prokázáno, že rozklad třeseň pokročil již před tím, než žalobkyně po prvé žádala o jich vydání, tedy před 8. červencem 16 $\frac{1}{2}$ hod., tak, že se již tehdy nedaly ani částečně upotřebiti. Tvrditi a dokázati to bylo věcí dráhy. Zjištěno to dosud nebylo, proto musí býti zavinění dráhy pokládáno za příčinu škody. Že tato příčinná souvislost jest pravděpodobně jenom částečnou, že totiž ke zkáze třeseň přispěly také příčiny, za něž dráha není zodpovědnou, totiž přirozená povaha čerstvých třeseň a opozdění jejich odevzdání k přepravě, pro které se stalo, že třeseň došly do Ostravy již částečně zkažené, nemůže býti překážkou, by dráha nebyla odsouzena k náhradě oné části škody, jež připadá na vrub jejího zavinění. Zákonná domněnka druhého odstavce § 86 ž. d. ř., že když škoda mohla podle okolností vzniknouti přirozenou povahou zboží, vznikla z této příčiny, platí podle třetího odstavce téhož předpisu jenom potud, pokud škoda nevznikla zaviněním dráhy. To platí i když zavinění dráhy nebylo příčinou celé škody. K posouzení, v jakém stavu třeseň podle dne a stavu svého trhání, balení a naložení došly do Ostravy, jest třeba odborných vědomostí a zkušeností, proto nutno o tom vyslechnouti znalce. Na něm bude, by podle zjištěných okolností posoudil a udal, zda zkáza třeseň dne 8. července v 16 $\frac{1}{2}$ hod. teprve začala, či již jenom pokračovala, či byla již dokonána, dále by udal poměr škody připadající na dobu dřívější a následující. Nebude-li moci udati tento poměr, bude na soudu, by použil pravidla § 1304 obč. zák.

Čís. 7709.

Strážní přídavek, přiznaný zákonem ze dne 13. července 1922, čís. 230 sb. z. a n. členům sboru stráže bezpečnosti zřízeným u státních úřadů, nebyl rozšířen na strážníky v obecních službách a mohlo by se jim takového přídavku dostati jen platným usnesením příslušné samosprávné korporace. Nárok na strážní přídavek nemůže obecní strážník vyvozovati z toho, že mu bylo usnesením obecního zastupitelstva z roku 1920 přiznáno služné podle zákona ze dne 7. října 1919, čís. 541 sb. z. a n. Na tom nebylo nic změněno ustanovením § 148 (2) platového zákona ze dne 24. června 1926, čís. 103 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1928, Rv II 736/27.)

Žalobce, obecní strážník, domáhal se na žalované obci H. placení strážního přídatku. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Ustanovením § 3 zákona ze dne 13. července 1922, čís. 230 sb. z. a n. byl přiznán členům sborů stráže bezpečnosti u státních úřadů zřízeným kromě požitků příslušejících státním zaměstnancům stejné skupiny ještě zvláštní přírůdek strážní, započítatelný do pensijní základny, který byl vládním nařízením ze dne 5. října 1922, čís. 295 sb. z. a n. (§ 56) vyměřen členům sboru uniformované stráže bezpečnosti ročně 1.800 Kč. Tento strážní přírůdek nebyl však ani tímto zákonem ani pozdějšími zákonnými předpisy rozšířen na strážníky v obecních službách a mohlo se jim tohoto přídatku dostat jen platným usnesením příslušné samosprávné korporace. Žalobce odvozuje nárok na strážní přírůdek z doslovu služebního dekretu ze dne 22. června 1920, avšak neprávem. Byloť tímto dekretem přiznáno žalobci usnesením městského zastupitelstva v H. služné podle zákona ze dne 7. října 1919, čís. 541 sb. z. a n., upravujícího služební požitky státních zaměstnanců, v němž však nebyl strážní přírůdek ustanoven. V té době nebyly ještě služební poměry členů sboru státní stráže bezpečnosti vůbec zákonně upraveny a stalo se tak teprve zvláštním zákonem čís. 230 z roku 1922, poněvadž služební pragmatiky platné pro státní zaměstnance nebylo lze bezvýhradně použítí na státní stráž bezpečnosti pro její zvláštní organizaci a povahu služebních výkonů (srv. zprávu výboru sociálně-politického posl. sněm. tisk. 3752 z roku 1922 a zprávu ústavně-právního, sociálně-politického a rozpočtového výboru senátu tisk. 1442 z roku 1922). Z důvodové zprávy k vládnímu návrhu zákona (tisk. 3723 posl. sněm. z roku 1922) lze seznati, že strážní přírůdek byl členům státní stráže bezpečnosti přiznán za to, že dříve se jim dostávalo t. zv. paušalovaného stravného, jež bylo opatřením pouze provisorním. Byl tedy tento příplatek na paušalovaném stravném poskytován výhradně jen členům státní stráže bezpečnosti kromě požitků, plynoucích ze zákona ze dne 7. října 1919 čís. 541 sb. z. a n. a to vzhledem ku zvláštní povaze a obtížnosti služby státní stráže bezpečnosti. Byl-li však žalobce usnesením zastupitelstva žalované obce ze dne 13. června 1920 zařazen do kategorie zřízenců podle zákona čís. 541 z roku 1919 a podle něho byly mu služební požitky upraveny a v dekretu ze dne 22. června 1920 bylo mu jen zaručeno, že i v budoucnosti se mu upravit platové poměry podle státních zaměstnanců, neplyne ani z usnesení ani z doslovu dekretu nikterak jeho právní nárok na mimořádný příplatek, jež v té době měla státní stráž bezpečnosti, když takový přírůdek nebyl mu zvláště vůlí městského zastupitelstva přiznán, a mylným jest názor dovolatelův, že prý již v dekretu ze dne 23. července 1920 byl založen též jeho nárok na tento zcela zvláštní přírůdek tím, že byl zařazen do kategorie státních za-

městnanců. Také prvý soud mylně usuzuje ze žalobcova dekretu, že byla mu jím zajištěná při služebních požitcích úplná rovnost se státní stráží bezpečnosti, a dovolává se neprávem pro svůj názor ustanovení § 148 platového zákona ze dne 24. června 1926, čís. 103 sb. z. a n. Ustanovením § 148 druhý odstavec platového zákona byly sice ponechány v platnosti t. zv. strážní přídavky, ale jen příslušníkům státní stráže bezpečnosti podle vládního nařízení ze dne 5. října 1922, čís. 295 sb. z. a n., nebyla však výhoda tato rozšířena též na strážníky samosprávných korporací.

Nesejde na tom, jaké služební úkony žalobce koná žalované obci a jsou-li rovnocenné s výkony státní stráže bezpečnosti nebo četnictva, poněvadž ze zákona čís. 230/1922 neplyne jeho nárok na strážní přídavek, jež mají členové státní stráže bezpečnosti, a žalobce neprokázal, že mu žalovaná obec takový zvláštní přídavek přiznala, neboť jen projevená vůle samosprávné korporace mohla by založiti jeho právní nárok na požadovaný strážní přídavek, tato vůle však ani z doslovu dekretu nevyplyvá.

Čís. 7710.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Souhlas s rozlukou pro nepřekonatelný odpor jest neodvolatelný.

Manžel může udělit souhlas k rozluce pro nepřekonatelný odpor pod podmínkou, že bude rozluka vyslovena jen z viny druhého manžela.

Dal-li žalovaný manžel jasně na jevo, že si rozluky pro nepřekonatelný odpor nepřeje, nemůže-li býti vyslovena ze samojediné viny žalujícího manžela, lze rozluku vysloviti pouze tehdy, shledána-li vina na nepřekonatelném odporu výlučně na straně žalujícího manžela, nikoliv i tehdy, neshledána-li vina na žádném z manželů anebo byl-li nepřekonatelným odporem vinen žalovaný manžel sám neb aspoň měl na něm spoluvinu.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1928, R I 4/28.)

Žalobu manžela o rozluky manželství z důvodu hlubokého rozvratu manželství a nepřekonatelného odporu procesní soud prvě stolice zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, řízení doplnil a vynesl nový rozsudek.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Žalobce domáhal se rozluky z důvodu rozvratu a nepřekonatelného odporu, avšak ze samojediné viny strany žalované. Žalovaná při jednání dne 6. prosince 1926 prohlásila, »že se připojuje sice k žádosti za